

Katariina
Romppainen

NELJÄS PYÖRÄ

Katariina Romppainen

Neljäs pyörä

SAGA Egmont

Neljäs pyörä

Copyright © 2023 Katariina Romppainen and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727181370

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Aino käveli portaat alas pukuhuoneeseen. Jalkatreeni työpäivän päälle keskustan kuntosalilla oli tuntunut raskaalta, mutta nyt hän oli tyytyväinen siihen, että jaksoi rutistaa. Pukukaapin kohdalla hän tapaili irtolukon avainta kädellään housujen vyötäröltä. Käsi osui hakaneulaan, joka oli auennut. Pikkuruista avainta ei näkynyt missään. Voi ei. Täytyisikö hänen palata yläkertaan etsimään avainta suuresta ja sokkeloisesta kuntosalista?

Tuskin sitä edes löytyisi. Aino kurkisti penkin alle ja silmäili pukuhuoneen lattiaa ovelle asti. Roskia, pieniä kiviä ja vesiroiskeita näkyi siellä täällä, hänen avaintaan ei. Paniikki kohosi. Lukon vara-avain roikkui kuuden kilometrin päässä kotona avainkaapin naulassa.

”Etsitkö tätä?”

Vaalea, ehkä häntä hiukan vanhempi nainen hymyili kysyvästi. Aino näki avaimensa naisen kämmenellä.

”Voi kyllä!” hän henkäisi.

”Löysin avaimen portailta. Onneksi et pudottanut sitä saliin, sinne se olisi hukkunut”, nainen naurahti ja antoi löytötavaransa hänelle.

Ainon teki mieli halata tuntematonta ihanaa enkeliä, mutta siihen hän oli liian ujo. Nainen nosti peukkua ja jatkoi matkaa takaisin portaisiin. Aino katsoi hetken hänen peräänsä, tuossa ihmisessä oli jotain erityisen viehättävää. Ehkä kävelytyyli, ehkä valoisia katse.

Aino jäi bussista kotipysäkillä. Ilta oli viilentynyt, järveltä puski kylmänkosteaa viima. Villakangastakki pitäisi vaihtaa lämpimämpään, sillä talvi teki tuloaan. Joskus kauan sitten lapsuudessa hän oli herännyt syntymäpäivänsä aamuna ihmeelliseen valoon. Sitä tulvi ikkunoista. Lunta oli satanut kymmenen senttiä, vaikka oli vasta lokakuun alkupuoli. Nyt sellaista ihmettä tuskin oli odotettavissa, vaan tiedossa olisi synkkää tihkusateen sekaista pimeyttä jouluun asti, vähintään.

Syntymäpäivä, tasavuosikymmen, lähestyi uhkaavasti. Aino ei halunnut tehdä asiasta numeroa, sillä vanhenemisessa ei ollut mitään juhlittavaa. Nelonen ja nolla olivat molemmat rumia numeroita.

Ainon ajatukset keskeytyivät, kun savunharmaa, hiukan kolhiintunut auto pysähtyi hänen viereensä kotikadulle. Se oli vanha Audi Allroad, Aino huomioi, isällä oli ollut samanlainen. Mustatukkainen nainen rullasi kuskin ikkunan auki ja kysyi, missä mahtoi olla talviuimareiden sauna.

”Se on kuulemma Suomensaaressa, mutta ei täällä mitään saarta näy”, nainen totesi matalalla äänellä.

"Suomensaari on tuolla päin", Aino osoitti ja kertoi ajo-ohjeet. "Matkaa on kolmisen kilometriä. Talvisauna löytyy rannasta, vastapäätä parkkialuetta."

Nainen ei kiittänyt vaan mulkaisi Ainoa pahantahtoisesti. Vihreät silmät välähtivät kuin kissalla. Käytöstapoja jaettaessa tuo ihminen oli myöhästynyt paikalta, Aino tuumi katsellessaan pois kaasuttavan Audin perään.

Aino oli käynyt Suomensaaren avantosaunalla mumminsa Piken kanssa useita vuosia, mutta tänä syksynä se oli jäänyt. Hänen uusi miesystävänsä Jani oli vilukissa, joka ei voinut sietää ajatustakaan vedestä, joka oli kylmempää kuin kaksikymmentä astetta. Pike-mummi sen sijaan pulahti innokkaasti Näsijärveen läpi vuoden. Talviuinti piti mummin mukaan nuorena ja virkeänä. Ja hoikkana, sillä se lisäsi ruskean rasvan määrää kehossa. Ruskea rasva kiihdytti energiankulutusta, poisti verestä kolesterolia ja piti huolta veren sokeritasapainosta.

Pike-mummi ei vanhuuttaan murehtinut, vaikka oli jo yli kahdeksankymmenen. Hänen pitäisi ottaa mummista esimerkkiä. Mutta neljäkymmentä oli eri asia kuin kahdeksankymmentäneljä. Pike osasi nauttia hetkestä. Nelikymppinen oli juuri ohittanut nuoruuden, jolloin kaikki oli mahdollista, tulevaisuus pitkänä edessä. Nyt Ainon piti opetella sopeutumaan siihen, että aika kului ja mahdollisuudet hupenivat.

Hän päätti pyytää mummia saunomaan heti samalla viikolla. Pike oli vielä niin vetreässä kunnossa, että pääsi vaivatta laiturilta järveen ja vielä nopeammin takaisin.

Aino nosti höyryävän kasvislasagnen uunista ja kiitti itseään siitä, että oli jaksanut tehdä sen puolivalmiiksi aamulla. Saralla oli juoksuharkat illalla ja urheilevan teinin ruokahalu oli rajaton.

Mutta Sara ei halunnut nauttia päivällistä äidin seurassa.

”Meen isken ja Siljan kanssa mummolaan syömään treenien jälkeen”, tytär kertoi. ”Kai sulle on ookoo, jos jään isälle yöksi?”

Ainon veri kuumeni. ”Siis mitä hemmettiä?” hän kiljaisi.

”Missä välissä olet ruvennut itse sopimaan isäsi kanssa, milloin menet sinne? Minun selkäni takana.”

Sara katsoi häntä loukkaantuneena. ”En mä ole enää pikkulapsi.”

”Olet viidentoista, vielä monta vuotta alaikäinen. Asia on niin, että minä olen sinun lähihuoltajasi ja Tomi etähuoltaja. Sinä tapaat isääsi joka toinen viikonloppu sekä keskiviikkoisin. Nyt on maanantai!”

Sara ei sanonut mitään, mutta katse puhui sitäkin enemmän. Aino tajusi karjuneensa.

”Anteeksi. Ei ollut tarkoitus huutaa”, hän pahoitteli. ”Mutta en kestä Tomin sooloilua. Tiedänhän minä, että Silja siinä on takana. Se on alusta asti halunnut omia sinut. Raivostuttaa ajatellakin sitä naista. En voisi tehdä kenellekään niin kuin se teki. Itse ainakin pidän huolta, että seurustelen vain vapaiden miesten kanssa ja –”

”Tänään on Maikki-mummun syntymäpäivä”, Sara keskeytti. ”Kutsu tuli mummulta. Siljalla ei ole mitään tekemistä asian kanssa.”

Aino nolostui. Olisihan hänen pitänyt muistaa ex-anopin syntymäpäivä, he olivat samaa aurinkomerkkiä, vaakoja. Hän oli lähettänyt Maikille syntymäpäiväkortin vielä vuosia eron jälkeen, mutta Tomin ja Siljan häiden jälkeen innostus oli

sammunut. Maikki ei myöskään pitänyt häneen enää yhteyttä, vaikka joskus Aino oli ollut tälle kuin oma tytär.

Totuus satutti, yhä. Hän oli pudonnut pois Tomin suvusta vasten tahtoaan. Sara oli ollut viiden vanha, kun avioliitosta oli löytynyt kolmas pyörä. Ainon ystäväkseen luulema nuori ja hehkeä Silja.

Viha nosti päätään vieläkin, vaikka erodraamasta oli vuosia. Hän havahtui Saran tuijotukseen.

”Äiti, ei millään pahalla, mutta...”

”Sano suoraan”, Aino patisti. ”Inhoan kiertelyä ja kaartelua.”

”Lupaa, ettet huuda.”

”En huuda.”

”Siihen nähden, että seurustelet sen tyyppin kanssa, sä olet tosi usein pahalla tuulella.”

No jopas, muna alkoi neuvomaan kanaa, Ainon mielessä häivähti. Se ei käynyt laatuun.

”Tyyppin nimi on Jani”, hän sanoi. ”Ei ehkä kannata arvostella aikuisten juttuja. Ymmärrät paremmin, kun vähän vanhenet.”

Sara ei halunnut ymmärtää.

”Mua ärsyttää, kun sä aina haukut Siljaa. Musta se on ihan kiva. Kiltti ja ystävällinen.”

”Saa luvan ollakin sen jälkeen, mitä se teki minulle.”

”Mä en tajua sua, äiti”, Sara sanoi ja katsoi häntä tarkoilla silmillään. ”Sä oot juuttunut vanhaan kaunaan. Sulle ei ikinä tapahdu mitään oikeesti hienoa, jos et päästä siitä irti.”

Ainon syke kiihtyi. ”Sanoo keittiöpsykologi Sara, yhdeksäs bee!”

”Äiti, sä lupasit.”

”Anteeksi”, Aino huokasi. ”Taidan olla väsynyt. Heräsin aikaisin tekemään esivalmistelut päivälliselle, ja kävin vielä salilla töiden jälkeen.”

”Se oli sun oma valintasi”, Sara sanoi, mutta tajusi lopettaa viisastelunsa siihen.

Aino kattoi lautasia ja viinilaseja pöytään. Itse asiassa oli mukava yllätys saada viettää ilta oman miesystävän kanssa kaikessa rauhassa kahdestaan. Hän kaipasi Janin hellyyttä ja läheisyyttä niin, että se melkein sattui.

Saran kritiikki pyöri mielessä. Pitäisikö hänen joustaa Tomin kanssa sovitusta tapaamisjärjestelystä? Ehkä. Se oli ollut voimassa virallisesta erosta asti, yhdeksän vuotta. Oli vaikea joustaa, kun hän ei tiennyt, kuinka Silja suhtautui Saraan. Leikkikö Silja varaaitia hänen tyttärelleen?

Mitä jos Siljasta tulisi läheisempi Saralle kuin oikeasta äidistä? Se murtaisi Ainon.

Sara oli jo ulko-ovella, kun Aino pyysi tytärtä odottamaan.

”Onhan meillä kaikki ookoo?” hän kysyi.

”Joo, joo.”

”Ei kun ihan tosi. Oikeasti yritän parhaani, mutta se ei aina riitä.”

”Sä olet ihan hyvä noin”, Sara sanoi ja rutisti häntä.

Ovi kolahti tyttären perässä. Ainon silmiin nousivat kyynleet. Ehkä hän oli sittenkin tehnyt jotain oikein, sillä Sara oli murrosiän kuohunnasta huolimatta ihana tyttö. Hän itse oli ollut viisitoistavuotiaana paljon lapsellisempi. Sara oli kypsä ja järkevä.

Vai oliko sekin Siljan ansiota?

Aino oli jo vajoamassa itsesäälin kuiluun, mutta pakotti itsensä pysymään pinnalla. Tytär oli oikeassa. Hänen pitäisi keskittyä enemmän Janiin ja rakkauteen. Miesystävä oli täydellinen kumppani. Hyväkäyttöksinen, miellyttävän näköinen ja urheilullinen kulttuuriharrastaja ja mikä parasta, vegaani kuten Aino. Keski-ikäiseksi mieheksi harvinainen paketti. Kiitos ex-anopin, Aino saisi nauttia koko illan Janista kaikessa rauhassa. Myös intiimisti. Tänään ei tarvitsisi pelätä, että rakastelun äänet kantautuisivat Saran korviin. Aino itse oli nuorena joutunut kuuntelemaan oman isänsä pelehtimistä satunnaisten naisystävien kanssa eikä halunnut samaa kiusallista kokemusta tyttärelleen.

2.

Nukkuva lapsi oli suloinen näky, sanottiin. Ainon mielestä myös intohimoisesti ruuasta nauttiva mies kuului samaan kategoriaan. Hän ei ollut huippukokki, mutta Jani rakasti hänen pöperöitään.

”Tämä sinun soijarouhekastikkeesi on niin maukasta, niin maukasta”, Jani kehui ja otti lisää lasagnea. ”Ei muuten uskoisi, että olet laittanut tähän vegaanista juustoa. Menee täysin oikeasta emmentalista.”

Aino hymyili. Jani oli tullut viimeisestä asunonäytöstä suoraan hänen luokseen ja ilahtunut ruokatarjoilusta. Jani-rakas, hänen kiva kiinteistönvälittäjämiehensä. Aina kiltti ja herttainen, avulias ja lempeä. Miten ihmeessä Janin ex-vaimo oli raskinut päästää tällaisen kultakimpaleen vapaalle jalalle?

Mutta joskus rakkaus loppui. Aino oli ymmärtänyt Janin puheista, että ero oli ollut miehen idea. Hän arvosti Jania siinä, ettei tämä ollut sortunut salasuhteeseen, vaan pari oli eronnut sovussa ilman muita osapuolia. Se oli kypsää ja aikuismaista.

Tästä suhdesopasta riittää monelle – kuka lopulta saa ja kenet?

Aino on neljäkymppin kynnyksellä ja elämässään käännekohtassa. Tytär on jo teini-iässä, ja työhönsä kyllästyneen Ainon silmissä siintää oma yritys – kunhan vielä päättäisi, tarjotako tilintarkastusta vai luontaishoitoja. Parasta on kuitenkin uusi ihana miesystävä. Jani on oikea löytö mieheksi: hyvännäköinen, hellä ja vieläpä vegaani.

Kaikki muuttuu, kun tuntematon nainen yrittää ajaa Ainon yli. Myöhemmin sama nainen löytyy Janin kainalosta. Kuka nainen oikein on, ja mitä ihmettä Jani puuhaa? Pian Aino löytää itsensä keskeltä kaikkien aikojen ihmissuhdesoppaa.

Neljäs pyörä on Katariina Romppaisen rakkausromaani täynnä huumoria ja juonenkäänteitä.

Katariina Romppainen on tunteellinen humoristi, joka ei ole koskaan maistanut silliä. Hän saa voimaa luonnosta sekä 1970-luvun maisemapostikorteista.